

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jířího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **R.M.**

proti

žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje**

sídlem 30. dubna 24, 728 99 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020, č. j. KRPT-17662-198/ČJ-2016-0700KR, ve věci služebního poměru

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Žalobní body a stanovisko žalovaného

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 5. 8. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství pro ekonomiku (dále jen „správní orgán I. stupně“) z 5. 2. 2020 tak, že poškození zdraví žalobce spočívající v podvrtnutí bederní páteře, které utrpěl dne 16. 1. 2016 v době kolem 8.25 hod., na ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeném místě a specifikovaným způsobem, je pro účely rozhodnutí ve věci náhrady škody služebním úrazem a Česká republika – Policie České republiky – Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje odpovídá za škodu v plném rozsahu (výrok I. napadeného rozhodnutí). Žalobci byla výroky II. – IV. napadeného rozhodnutí poskytnuta:

- náhrada za bolest ve výši 5 000 Kč odpovídající 20 bodům podle položky 9.47 přílohy č. 1 vyhlášky č. 277/2015 Sb. (dále jen „vyhláška“) podle § 101 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru (dále jen „zákon o služebním poměru“),
- náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 2 697 Kč podle § 101 písm. c) a § 104 zákona o služebním poměru,
- náhrada věcné škody výši 500 Kč podle § 101 písm. e) zákona o služebním poměru.

Žalobci výroky V. – XI. napadeného rozhodnutí nebyla poskytnuta:

- náhrada za ztížení společenského uplatnění podle § 101 písm. b) a § 104 zákona o služebním poměru, ve výši 150 000 Kč odpovídající 600 bodům dle položky 5.20 přílohy č. 3 vyhlášky, jelikož ztížení společenského uplatnění nevzniklo následkem služebního úrazu, který žalobce utrpěl dne 16. 1. 2016,
- jednorázové odškodnění podle § 101 písm. d) a § 10 zákona o služebním poměru, jelikož k propuštění žalobce podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru nebylo důsledkem služebního úrazu, který žalobce utrpěl dne 16. 1. 2016,
- náhrada za ztrátu služebního příjmu pod dobu neschopnosti ke službě za období od 10. 5. 2017 do 9. 6. 2017, od 23. 6. 2017 do 27. 9. 2017, od 29. 10. 2017 do 7. 11. 2017, od 9. 11. 2017 do 20. 11. 2017 a od 29. 11. 2017 do 26. 12. 2017, podle § 101 písm. a) a § 102 zákona o služebním poměru, jelikož žalobce nebyl neschopen služby pro následky služebního úrazu, který žalobce utrpěl dne 16. 1. 2016,
- náhrada za ztrátu služebního příjmu po skončení neschopnosti ke službě od 31. 1. 2018 podle § 101 písm. a) a § 103 zákona o služebním poměru, jelikož propuštění žalobce podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru nebylo důsledkem služebního úrazu, který žalobce utrpěl dne 16. 1. 2016,
- náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 9 861 Kč podle § 101 písm. c) zákona o služebním poměru, jelikož náklady nebyly vynaloženy k léčení následků služebního úrazu, který žalobce utrpěl dne 16. 1. 2016,
- náhrada věcné škody ve výši 100 Kč podle § 101 písm. e) zákona o služebním poměru, jelikož se nejedná o škodu v příčinné souvislosti se služebním úrazem ze dne 16. 1. 2016
- náhrada nákladů řízení.

2. Žalobce v žalobě nespecifikoval, který výrok konkrétně napadá, když žalobou brojil proti celému rozhodnutí. Napadenému rozhodnutí obecně vytýkal nedostatečně zjištěný stav k následkům pracovního úrazu z 16. 1. 2016. Konkrétně namítl nesprávné hodnocení posudku Institutu postgraduálního vzdělávání (dále jen „IPVZ“) jako revizního k posudkům MUDr. K. a MUDr. S., které mají být podle žalovaného částečně protichůdné, což není pravda. Posudek MUDr. K. byl zpracován k bodovému ohodnocení bolestného podle vyhlášky č. 277/2015 Sb., posudek MUDr. S. k bodovému ohodnocení ztížení společenského uplatnění. Znalci se shodli na tom, že následkem úrazu z 16. 1. 2016 došlo k výhřezu ploténky mezi 4. a 5. obratlem a že úrazový děj byl způsobitelný ke vzniku výhřezu meziobratlové ploténky. Pokud MUDr. K. uzavřel, že zranění

bylo zhojeno bez komplikací, bylo to proto, že posudek byl zpracován ke dni 6. 4. 2017 a znalci nebyly známy následné pracovní neschopnosti žalobce, z nichž první nastala až 10. 5. 2017. Posudky znalců MUDr. S. a MUDr. K. se tak vzájemně doplňují a posudek IPVZ je posudkem srovnatelným s těmito posudky a takto měl být žalovaným hodnocen.

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Není pravda, že MUDr. S. a MUDr. K. odpovídali na odlišné otázky ve vztahu k odlišnému bodovému hodnocení, naopak, MUDr. S. se měl podle zadání vyjádřit ke znaleckém posudku MUDr. K. Oba znalci se vyjadřují ke způsobené škodě na zdraví v souvislosti se služebním úrazem. Konečně, žalobce sám v odvolání požadoval vzájemnou konfrontaci znalců při jejich výslechu a žalovanému není jasné, proč nyní změnil názor a má nyní za to, že se zabývali otázkami různými. Právě proto, aby skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a pro odstranění rozporů byla zvolena cesta revizního znaleckého posudku, když navržený výslech znalců a jejich konfrontace by nevedly ke kýženému odstranění rozporů v otázce trvalých následků pracovního úrazu žalobce. Žalovaný přistoupil i k výslechu znalce MUDr. B. z IPVZ, kterému žalobce mohl klást otázky tak, aby veškeré nejasnosti byly odstraněny.
4. U jednání žalobce doplnil, že znalecký posudek IPVZ vyloučil možnost výhřezu meziobratlové ploténky předmětným úrazem, naopak posudky MUDr. K. a MUDr. S. jsou zajedno v tom, že v důsledku předmětného úrazu k výhřezu ploténky došlo. Výhřez meziobratlové ploténky konstatovali i všichni lékaři, kteří žalobce v průběhu správního řízení vyšetřovali, a ke kterým byla žalobce žalovaným „poslán“, tedy které si žalobce nevybíral. Jedině posudek IPVZ došel k závěru opačnému, přesto mu žalovaný uvěřil.
5. Žalovaný u jednání na svém stanovisku setrval.

Posouzení krajským soudem

6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zjištění ze správního spisu

7. Žalobce jako příslušník ve služebním poměru utrpěl dne 16. 1. 2015 v cca 8.25 hod. úraz spočívající v „*bolesti v dolní části zad*“ během zajištění místa dopravní nehody. Byl ošetřen téhož dne v Nemocnici Český Těšín, interní ambulance, pohotovostní služba, kde byla konstatována diagnóza „*bolesti dolní části zad, bederní krajina*“.
8. De 2. 3. 2016 bylo zahájeno řízení ve věci škody na zdraví doručením záznamu o poučení poškozeného a dne 28. 11. 2016 bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru o posouzení odpovědnosti Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje za škodu na zdraví a o případném přiznání náhrad ve smyslu § 101 zákona o služebním poměru.
9. Žalobce byl dne 24. 1. 2018 propuštěn ze služebního poměru, neboť podle poskytovatele pracovně lékařských služeb o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby a byla mu stanovena klasifikace „D“.
10. Zdravotní stav žalobce byl opakovaně posuzován.

11. Dne 21. 2. 2017 byl Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje ustanoven MUDr. V. K., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie, k podání znaleckého posudku a zodpovězení otázek, zda mohly mít potíže žalobce s páteří v minulosti vliv na poškození jeho zdraví způsobené úrazem dne 16. 1. 2016, stanovit poškození zdraví žalobce způsobené tímto úrazem, určit výši bodového ohodnocení bolesti v důsledku úrazu a uvést další relevantní zjištění znalce. Ten dne 6. 4. 2017 zpracoval znalecký posudek, doplněný dne 8. 5. 2017, a uvedl, že před úrazem se žalobce léčil na neúrazové poškození hrudní a bederní páteře pouze v březnu 2007. Po předmětném úraze byla diagnostikována změna zdravotního stavu, spočívající v bolestivém syndromu dolní části páteře s nervovým drážděním 4. páteřního nervového kořene vlevo a výhřez meziobratlové destičky mezi 4. a 5. bederním obratlem. Dřívější změny zdravotního stavu tak neovlivnily vznik zranění, průběh, způsob léčby a dobu léčení. Bolest znalec ocenil 150 body. Trvalé následky nevzniknou. Jelikož žalobce má od ukončení léčby dne 28. 4. 2016 do zpracování znaleckého posudku bezpříznakové období, jak vyplývá z jeho zdravotní dokumentace, bylo zranění zhojeno bez komplikací a funkčního omezení.
12. Dne 18. 9. 2017 vypracoval na žádost žalobce znalecký posudek znalec MUDr. J. S., znalec z oboru zdravotnictví, zdravotnická odvětví různá – neurologie, který žalobce správním orgánu I. stupně předložil. Podle zadání se měl znalec vyjádřit k znaleckému posudku MUDr. K., zejména ke ztížení společenského uplatnění a k absenci trvalých následků, a dále k vazbě mezi úrazem dne 16. 1. 2016 a neschopností žalobce ke službě. Znalec uvedl, že úraz vedl k poškození ploténky mezi 4. a 5. bederním obratlem žalobce, úraz zanechal trvalé následky v podobě poškození ploténky L4/5, které neustále manifestují iritačně zánikovou symptomatologií L5 a S1 vlevo. Dále uvedl, že pracovní neschopnosti žalobce v době úrazu „do dnešního dne“ mají souvislost s úrazem, když nemocenské vystavené v roce 2017 souvisí s úrazem přímo a nemocenské vystavené v roce 2016 souvisí nepřímou – zhoršení průběhu léčby poúrazového stavu. Posudek byl doplněn dne 17. 1. 2018, kdy znalec uvedl, že úraz zanechal trvalé následky, které vedly mezi jinými ke ztrátě schopnosti ke službě a dočasné pracovní neschopnosti, které nepostihoval posudek z 18. 9. 2017, plně souvisely s předmětným úrazem dne 16. 1. 2016.
13. Dne 1. 6. 2017 vypracoval MUDr. P. K., služební lékař Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra (dále jen ZZMV), posudek o ztížení společenského uplatnění žalobce a konstatoval poúrazové omezení hybnosti páteře středně těžké s příznaky kořenového dráždění, čemuž odpovídá 600 bodů. Tento byl po přezkoumání vedoucí lékařkou ZZMV zrušen a následně MUDr. K. vypracoval nový posudek s ohodnocením 0 bodů. Po přezkoumání tohoto posudku Odborem zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra byl tento posudek zrušen.
14. Dne 30. 11. 2017 vypracovala MUDr. A. P., registrující poskytovatelka lékařských služeb, posudek na ztížení společenského uplatnění žalobce s ohodnocením 600 bodů, když konstatovala poúrazové omezení hybnosti páteře středně těžké s příznaky kořenového dráždění. Tento posudek po přezkoumání zrušil Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor zdravotnictví dne 5. 4. 2018, podle kterého žalobce trpí degenerativním páteřovým onemocněním obecného charakteru. S úrazem lze dát do souvislosti jen bezprostřední potíže po 16. 1. 2016 přibližně do konce dubna 2016. Úrazem došlo k exacerbaci páteřových potíží, které jsou multifaktoriálního charakteru a odezněly po obvyklé léčbě. Další exacerbace v roce 2017 již s úrazem nesouvisí, chybí kontinuita potíží.
15. Následně dne 4. 4. 2018 ustanovil správní orgán I. stupně k podání ústavního znaleckého posudku Institut postgraduálního vzdělávání. V odůvodnění shrnul dosavadní lékařské zkoumání žalobce v souvislosti s předmětným úrazem a uzavřel, že vypracování ústavního znaleckého posudku je nezbytné pro objektivní posouzení následků služebního úrazu žalobce a bude tvořit zásadní podklad pro posouzení odpovědnosti Krajského ředitelství policie Moravskoslezského

kraje za vzniklou škodu na zdraví. Kromě vlastních otázek měl ústav zodpovědět i otázky žalobce.

16. IPVZ podal posudek dne 21. 6. 2018 se závěrem, že výhřez meziobratlové ploténky L4/5 vlevo a jeho kontakt s kořenem L4, zjištěný magnetickou rezonancí dne 14. 3. 2016, nelze v žádném případě dávat do příčinné souvislosti se zraněním dne 16. 1. 2016. Potíže, které se u žalobce dne 16. 1. 2016 objevily, jsou způsobeny s největší pravděpodobností přítomností obecného onemocnění, degenerativního onemocnění bederní páteře, již dříve diagnostikovaného a léčeného. Žádné následky, které by bylo možno dávat do příčinné souvislosti se služebním úrazem dne 16. 1. 2016, u žalobce nevznikly. Léčba byla ukončena nejpozději v dubnu 2016. Pracovní neschopnosti žalobce, počínaje pracovní neschopností od 10. 5. 2017, nejsou v příčinné souvislosti se služebním úrazem z 16. 1. 2016 a v souvislosti s ním nevznikly u žalobce žádné následky na zdraví. Stejně tak dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby příslušníka bezpečnostního sboru nevzniklo v příčinné souvislosti a jako následek služebního úrazu z 16. 1. 2016.

17. Dne 28. 11. 2019 byl vyslechnut MUDr. J.B., znalec znaleckého kolektivu IPVZ, pověřený pro dané řízení, kdy zodpověděl otázky žalobce a na posudkovém závěru setrval.

18. Následně rozhodl správní orgán I. stupně a dále žalovaný napadeným rozhodnutím. K nutnosti ústavního znaleckého posudku žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl „*stále přetrvávající závažné a zásadní rozpory v odborných medicínských otázkách*“, týkajících se zejména trvalých následků úrazu a následných neschopností ke službě, které se nepodařilo odstranit i přes shromáždění mnoha důkazních materiálů v podobě lékařských posudků. Tento posudek hodnotil žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně jako „*revizní*“ a k jeho závěrům se v napadeném rozhodnutí přiklonil, když jej shledal velice obsáhlým, podrobným, přesvědčivým, jednoznačně, komplexně, srozumitelně a zdůvodněně odpovídající veškeré položené otázky, splňující požadavek úplnosti; nadto byl doplněn výslechem znalce kolektivu, který posudek podal, MUDr. B., který měl jasně a komplexně odpovědět na otázky žalobce a vysvětlit namítané nesrovnalosti. Výslech znalců MUDr. K. a MUDr. S. pokládal žalovaný za nadbytečný, když byl zpracován revizní znalecký posudek, přičemž MUDr. K. by nadto svůj posudek musel nejprve doplnit o závěry ve vazbě na neschopnost žalobce ke službě v době ode dne 10. 5. 2017 do 26. 12. 2017.

Posouzení žalobní námítky

19. Žalobce namítal chybný postup žalovaného, který místo odstranění shledaných rozporů mezi posudky MUDr. K. a MUDr. S. jejich výslechem nechal zpracovat ústavní znalecký posudek jako revizní, přiznal mu postavení rozhodujícího důkazu a k jeho závěrům se plně přiklonil.

20. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*

21. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, *důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořádaná dokumentace skutkového děje.*

22. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, *služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.*

23. Podle § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, ke nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vbohdným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.*
24. Podle § 50 odst. 4 s. ř., *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*
25. K otázce zjišťování skutkového stavu v řízení o odškodnění úrazu vzniklého ve služebním poměru se podrobně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 1. 2011 č. j. 3 Ads 132/2010-109, byť na podkladě dnes již zrušené vyhlášky ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, která však byla nahrazena vyhláškou č. 277/2015 Sb., která jí ve stěžejním základě odpovídající. Zdůraznil v něm, že zákonným procesem pro uplatnění nároku na odškodnění je správní řízení, ovládané zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je povinen poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost. V daném případě je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
26. Skutkový stav zjišťuje správní orgán dokazováním, přičemž podle shora citovaného ustanovení § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, včetně znaleckého posudku. Konkrétně Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl, že *„základním podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře o odškodnění za služební úraz (§101 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů) je lékařský posudek podle § 8 vyhlášky č. 440/2001 Sb. o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění. V případě, že pochybnosti o skutkovém stavu trvají i po obstarání tohoto posudku, pokračuje služební funkcionář v dokazování v souladu se zásadou materiální pravdy (§180 odst. 1 citovaného zákona) prostředky, které mu zákon k dává k dispozici (§180 odst. 2 téhož zákona), tj. včetně možnosti ustanovení znalce z oboru zdravotnictví podle zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a podle § 56 správního řádu“.*
27. Krajský soud považuje za podstatné zdůraznit, že služební zákon neupravuje hierarchii podkladů pro rozhodnutí a důkazů co do jejich závaznosti či „síly“, naopak ukládá správnímu orgánu, aby všechny důkazy hodnotil ve vzájemné souvislosti a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (viz cit. § 180 odst. 2 ve spojení s odstavcem 4 zákona o služebním poměru); stejná zásada vyplývá i ze samotného správního řádu (viz cit. § 50 odst. 4 s. ř.). Znalecký posudek je přitom důkaz jako každý jiný a podlého hodnocení správním orgánem co do úplnosti, přesvědčivosti a bezrozpornosti (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 – 43).
28. Žalobce namítal, že znalecké posudky MUDr. K. a MUDr. S. nejsou ve vzájemném rozporu, ale doplňují se, a proto nebyl dán důvod pro ustanovení znalce dalšího; přehlédl však, že jeho zdravotní stav byl posuzován dalšími lékaři, a to zejména lékaři posudkovými podle § 8 vyhlášky č. 277/2015 Sb., nahrazující Nejvyšším správním soudem odkazované ustanovení § 8 vyhlášky č. 440/2001 Sb., které jsou pro postup při odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění ve smyslu § 101 zákona o služebním poměru primárním podkladem, a tyto se v otázce následků předmětného služebního úrazu zásadně rozcházejí. Konečně, lišily se i uvedené znalecké posudky, byť lze přisvědčit námitce žalobce, že MUDr. K. nemohl zohlednit skutečnosti, které nastaly až po jeho vypracování. Správní orgán I. stupně a žalovaný se s těmito rozdílnými závěry byli povinni vypořádat, což při absenci odborných znalostí správního orgánu lze buď výsledkem

posudkových lékařů a znalců, nebo pokračováním ve znaleckém zkoumání. Nejvyšší správní soudu k tomu v rozsudku ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79, uvedl „*nastane-li pak situace, kdy se ve svých závěrech posudky rozcházejí a nejedná se přitom o markantní, laikem rozpoznatelný a bez technických znalostí vysvětlitelný rozpor, správnímu orgánu nesevědí pozice arbitra, znalce, případně revizního znalce, jenž by byl sto usuzovat, který znalecký posudek je správný a který nikoliv. Rozpory a nesrovnalosti ve znaleckých posudcích lze odstranit v první řadě prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Pokud by ani tyto výsledky nevedly k objasnění nejasností, bylo by namístě přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení.*“

29. Přistoupil – li za dané situace správní orgán I. stupně a následně žalovaný k ustanovení znaleckého ústavu, místo aby vyslechl oba znalce a ostatní posudkové lékaře, pak postupovali přesně v rozsahu svých pravomocí a tak, aby dostali své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností; svou úvahu v tomto směru žalobci vyjádřili v napadeném rozhodnutí tak, že výslech se stal nadbytečný, když znalecký posudek ústavu považují za komplexní a přesvědčivý, a nadto by před výsledkem znalce MUDr. K. bylo nutno zpracovat další doplnění jeho posudku. Tato úvaha je podle krajského soudu logická a přesvědčivá a nijak nevybočující ze shora vymezeného právního rámce; krajský soud zvolený postup považuje za odpovídající ekonomii řízení, kdy by bylo zřejmě nutno vyslechnout řadu odborných osob, s nejistým výsledkem, a ustanovení znaleckého ústavu s širokou odborností se tak jeví jako řešení zásadně vhodné. Námitku nesprávného postupu žalovaného při ustanovení IPVZ proto krajský soud posoudil jako nedůvodnou.
30. Co se týče námítky nesprávného hodnocení ústavního znaleckého posudku jako revizního, ani tato není důvodná, neboť vychází z nesprávného východiska o „nadřazenosti“ revizního posudku. Nejprve je nutno upřesnit, že ani služební zákon, ani správní řád, ani zákon o znalcích a tlumočnících č. 36/1967 Sb. „revizní“ posudek jako zvláštní druh posudku neupravuje, nicméně s tímto pojmem pracuje jak judikatura správních soudů, tak soudů civilních, včetně shora uvedeného rozsudku č. j. 7 As 4/2011-79. Revizní posudek se od „obyčejného“ znaleckého posudku liší svým obsahem, neboť při formulaci odborných závěrů se znalec musí vypořádat také s existující rozpornou odbornou argumentací. Není tedy nadán doktrinálně vyšší závazností, ale jeho „vyšší síla“ spočívá právě v tom, že na stávající argumentaci reaguje.
31. „Revizní“ ústavní znalecký posudek rovněž podléhá posouzení správním orgánem co do úplnosti, vnitřní bezrozpornosti a přesvědčivosti, přičemž žalovaný i správní orgán jej takto hodnotili a uzavřeli, že tyto náležitosti splňuje. Zdůraznili rovněž, jak se v něm znalci vypořádali s protichůdnou argumentací jak posudkových lékařů, tak znalců, a ve spojení s nimi dospěli k nyní již nepochybnému závěru o tom, že služební úraz nezanechal následky na zdraví žalobce, které by zapříčinily jak pracovní neschopnosti v následných letech, tak ztrátu zdravotní způsobilosti. Postup žalovaného i správního orgánu I. stupně tak odpovídal předepsanému postupu podle § 180 odst. 1 a 4 zákona o služebním poměru a shora uvedené judikatury a nelze mu tak nic vytknout.
32. Žalobce v závěrečné řeči u jednání dále namítl chybný závěr žalovaného o neexistenci příčinné souvislosti mezi výhřezem meziobratlové ploténky a předmětným služebním úrazem. Touto námitkou se však krajský soud nemohl zabývat, neboť byla uplatněna po dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby, která je rovněž koncentrační lhůtou pro uplatnění žalobních bodů (§ 71 odst. 2 posl. věta, s. ř. s.).
33. Za této situace krajský soud uzavřel, že žalobní žalobce není důvodná, a proto ji zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

34. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. ledna 2021

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu